

Ton

'Als

Hij heeft intussen meer dan 500.000 luisteraars. Onbewust althans, want wie meezingt met Marco Borsato doet dat op zijn ritmes. Dat succes is de kroon op een al heel lange carrière die voerde langs Jan Akkerman, Julya Loko, Free Kick, Angela Groothuizen, In De Steen, Kaz Lux, en Adje van de Berg. Ton Dijkman over wat het hem zegt gekozen te zijn tot beste drummer van de Benelux, over de keuze van zijn spullen, maar ook over emotie, intensiteit, zijn goede, en zijn slechte 'dingen'. Dit is zijn Waarheid.

door Lex Stolk, foto's Niels van Iperen

Dat zegt me dus helemaal niets', zegt Ton Dijkman in de catacomben van het Rotterdamse Ahoy. Dijkman reageert op de vraag hoe hij het vindt vorig jaar door de lezers van Slagwerkkraant te zijn uitgeroepen tot beste drummer van de Benelux. De dure Ray-Ban zonnebril gaat af. 'Wat moet ik daar nou mee? Ik vind het zelfs een beetje gênant. Het is net zoiets als de vraag; wat is de mooiste vrouw van de wereld? Het is toch onzinnig om je daar mee bezig te houden? Omdat ik nu toevallig bij Marco Borsato speel, sta ik meer in de picture en horen meer mensen - drummers in dit geval - dat ik kan spelen. Ik ben ook niet bang dat ik nu voor altijd het stempel 'Nederlandstalig' zal dragen. Toen ik nog met Free Kick speelde was ik opeens een fusiondrummer, ik bedoel maar.

'Wij, en dan bedoel ik Danny Sahupala, Marcel Serierse, Lucas van Merwijk en ga zo maar door, weten onderling heus wel hoe het zit. Wij weten precies wat we wel en wat we niet kunnen. Van die salsa-achtige dingen die Lucas doet, die kan ik dus niet. Wat ik wel goed kan - dat klinkt misschien heel patsurig, maar zo bedoel ik het niet - is bijvoorbeeld zo'n clavding mijn eigen draai geven. Er een soort funky-achtig dingetje van maken. Dat heb ik m'n hele leven al gedaan. Ik heb nooit les gehad. Als ik bijvoorbeeld Steve Gadd sextolen hoorde spelen, ging ik dat onmiddellijk nadoen. Toen ik pas jaren later muziek leerde lezen, zag ik dat ik het helemaal fout had gedaan, maar ik had er wel mijn versie van gemaakt.'

Je eigen 'ding' doen. Dat is belangrijk volgens Dijkman. Voor hemzelf en voor zijn leerlingen. Als-ie die heeft natuurlijk. 'Ik heb het er nu te druk voor, maar als ik lesgeef, stimuleer ik mijn leerlingen te spelen waar hun hart ligt. Ook als je studeert uit boeken, is het volgens mij zinvol die dingen eruit te pikken die je passen. Speel gewoon wat je te gek vindt. Daar gaat het om. Ik heb wel eens van die jonge gaspies op les van een jaar of twaalf en die hebben een link dingetje *in the pocket*. Dat vind ik te gek om daar dan verder mee te werken. Het streven naar perfectie vind ik ook zoiets. Ik las dat Dave Weckl wat losser wilde gaan spelen. Zo blijf je wel bezig. Als je los speelt, wil je strakker spelen, en zo gaat het dus blijkbaar ook andersom. Het is veel zinvoller je te verdiepen in je manier van spelen. Het goed plaatsen van wat je speelt. Iedere klap raak. Ik zie wel eens jongens die live allerlei razendknappe din-